

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A ragaszkodás makacs szikrája**

1. A bőr alatti pulzus csöndje

Csó-Eliza

A fémcsarnok gépies monotóniájában egyetlen pillanatra megengyhült az ütem, ahogy az Őrszem fémes léptei távolabb visszhangoztak a kilences padtól. Ebben a lopott, alig észrevehető szünetben a nagymama csontos, kéregetett ujjaival gyengéden megérintette Alinda csuklóját. Az érintés pusztá embersége, az elnyűtt bőrből áradó száraz meleg azonnal átjárta a tizennégy éves lány megfáradt testét.

- Tudod, gyermekem - suttogta az öregasszony, miközben tekintetét a szürke padlóra szegezte, nehogy a lencsék gyanús fókuszváltást észleljenek -, a nagyapád nem a feszültségmérők mutatóit leste, amikor velem sétált az alkonyatban. Csak megfogta a kezem. És a tenyerünk találkozásában több erő volt, mint ebben az egész szektorban együttvéve. Nem mérte senki a leadott hőt, mégis izzott tőle a levegő.

Alinda lassan hunyta be a szemét, s hagyta, hogy a nagymama szavai elárasszák a képzeletét. Az édes massa fémes mellékíze és a pedálok csikorgása elhalványult. Előtte felrémlt a régi világ lágy, rejtélyes alkonya: két ember, akik nem energiaforrásként, hanem lélek a lélekhez kapcsolódtak a szabad ég alatt. A lány mellkasában valami mély, tiszta forróság mozdult meg, amely elutasította a szilíciumáramkörök fagyos logikáját.

A lány ajkán halvány, szinte észrevehetetlen mosoly suhant át, amely meleg fénnel töltötte meg fáradt vonásait. Ez a belső vágy, a szív csendes, mégis kiolthatatlan lázadása őrizte meg őt attól, hogy egyszerű gépalatképpé váljon a kolónia számonkérő szemei előtt. Alinda megfogadta magában, hogy ezt a törékeny finomságot, a szeretet és a gyengédség emlékét soha nem engedi felemészteni a szürke falak között.

Amikor az Őrszem optikája kattanva fordult vissza feléjük, a nagymama már visszahúzta a kezét a hideg kapaszkodóra. A lábak fegyelmezetten rótták a köröket tovább, a mutató stabilan a kék sávban maradt. De a két generáció közötti néma pillantásban ott bujkált az elpusztíthatatlan remény: Alinda lelke érintetlen maradt a gépek birodalmában.

2. A ragaszkodás makacs szikrája

Pedál-János

A fémágyak hidege még a bőrükben lüktetett, de a pihenőidő leteltével a csarnok újból benyelte a testeket. A tizenkettes pad hajtókarja nyikordult egyet, ahogy Alinda újra munkára fogta megviselt izmait. A tüdeje még égett a korábbi megfeszített tempótól, de a nagymamája oldalán a lendkerék legalább egyenletesen forgott. A lány a szomszédos pad felé pillantott, ahol János-g534 próbálta felvenni a kötelező fordulatszámot.

- Bírnod kell - suttogta a nagymama, hangjában a lefojtott félelem remegésével. - Az őrszem nem felejt.

- Nem érdekelt - vágta rá Alinda halkan, szaggatottan szedve a levegőt. - Nem hagyom, hogy lekapcsoljanak.

János-g534 elkapta Alinda tekintetét. Láta a lány megfeszülő nyakizmait, a verejtéktől fényes homlokát, és a szívében felizzott valami elfojthatatlan melegség. Ebben a szürke csarnokban, ahol a rendszer mindent kalóriára és wattrá váltott át, Alinda önzetlen kiállása nem csupán elhamarkodott düh volt. Emberi megnyilvánulás volt - egy ritka, veszélyes szikra. János feszülten módosított egy ütemet a saját pedálján, hogy a szomszédos lánc zajával lefedje Alinda zihálását.

- Ne nézz ide - intett János alig észrevehetően a fejével, a szeme tele volt aggodalommal. - A számláló mér mindent.

Az acélcsövek ritmikus kaffogása mögött ott rejtőzött a csendes kérdés: vajon a folyamatos hajtás közben nem válnak-e maguk is csak a hálózat alkatrészeivé? De amikor János átnyúlt a két pad közötti keskeny résen, és egyetlen pillanatra megérintette Alinda görcsbe rándult kézfejét, a nyers gépies világba visszatért az élet. Nem a gépek táplálták őket; a felelősség és az egymás iránti ragaszkodás tartotta bent bennük a lelket.